Μια μητέρα εξομολογείται (Βασιλική Αδραχτά)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Ιανουαρίου, 2006

Ομιλία

Αυτό που συμβαίνει απόψε εδώ, η παρουσίαση δηλαδή του Συλλόγου ΑΜΕΑ "ΑΛΚΥΟΝΗ" για μένα είναι η πραγματοποίηση ενός ακόμη ονείρου. Ενός ονείρου που με συντροφεύει πολλά χρόνια, ίσως και δεκαπέντε. Από τότε που μόνη, μικρή και άπειρη από τις δυσκολίες της ζωής, μέσα στο αφιλόξενο και απορριπτέο κατεστημένο, προσπαθούσα με γενναιότητα να αποφασίσω για τη ζωή μου και την ζωή του γιού μου Φώτη. Τί άραγε; Να κλειστούμε στο φιλόξενο και ασφαλές περιβάλλον του σπιτιού μας ή να βγούμε έξω; Έξω στα περίεργα και αμείλικτα μάτια των γνωστών, των συμπολιτών, των περαστικών; Έξω σ' αυτούς που έπρεπε συνεχώς να απολογούμαι γι' αυτό που δεν κατάφερα σωστά;

Σκεφτείτε ότι ακόμα και τώρα είναι δύσκολα και γυρίστε το χρόνο 19 χρόνια πρίν! Σήμερα, βέβαια, είμαι περήφανη που η απόφασή μου τότε ήταν να βγούμε έξω στην κοινωνία και να την διδάξουμε να μας δεχτή. Δεν ξέρω αν το έκανα μόνο για το παιδί μου. Μπορεί πιο πολύ να μέτρησε το ότι από τη φύση μου είμαι άτομο που αγαπώ τη ζωή και κατ' επέκταση τον εαυτό μου. Μου αρέσει να ζώ γελώντας και μιλώντας πολύ. Κλεισμένη, λοιπόν, στο σπίτι ήμουν χαμένη υπόθεση και φυσικά μετά από μένα μια χαμένη υπόθεση θα ήταν και η ζωή του Φώτη, αλλά και της υπόλοιπης οικογένειας. Για όποιον λόγο κι αν το έκανα όμως, σημασία έχει το ότι σήμερα είμαι εδώ, βοήθησα κι έτρεξα να πραγματοποιηθή το όνειρό μου, που λέγεται Σύλλογος "ΑΛΚΥΟΝΗ". Δεν κλείστηκα ποτέ στο σπίτι και δεν ντράπηκα να κυκλοφορήσω παντού με όλα τα παιδιά μου.

Δεν λέω ότι στην αρχή το έκανα με προθυμία και ευκολία, αλλά πλέκοντας την λογική και την αγάπη έβλεπα το δρόμο. Δειλά και γενναία.

Μά το σημαντικότερο απ' όλα είναι το ότι **εσείς** είστε απόψε εδώ δίνοντας χρώμα και νόημα στον αγώνα μας.

Θα ήθελα σήμερα να μιλήσω μόνο ως μαμά ενός παιδιού με δυσκολίες, με ιδιαίτερες ανάγκες, αλλά και ξεχωριστά χαρίσματα, και μέσα από μια σύντομη και αλληγορική ομιλία να περάσω ένα μήνυμα στις μαμάδες που ζουν σαν κι εμένα, κάπως "ίδιαίτερα" και "διαφορετικά" από τις άλλες, τις πολλές. Θα διαβάσω ένα μικρό κείμενο που κάποια άγνωστη φίλη το έστειλε σε μένα:

Από Thomai Mavraki

Θέμα: "Ένα διαφορετικό ταξίδι....."

"Καλώς ήλθατε στην "Ολλανδία"...."

Όταν περιμένης παιδί, είναι σαν να σχεδιάζης το ονειρεμένο σου ταξίδι στην "Ιταλία". Αγοράζεις μια σειρά από ταξιδιωτικούς οδηγούς και καταστρώνεις όμορφα σχέδια. Όλα σού φαίνονται συναρπαστικά....

Ύστερα από την αγωνιώδη προσμονή φτάνει επιτέλους η πολυπόθητη μέρα. Ετοιμάζεις τις βαλίτσες και ξεκινάς...

Μετά από ώρες πτήσης το αεροπλάνο ετοιμάζεται να προσγειωθή και η φωνή της αεροσυνοδού να σάς αναγγέλη:

-Καλώς ήλθατε στην "Ολλανδία"!

-"Ολλανδία";;;!!! Τί εννοείτε; Κάποιο λάθος θα κάνετε!!! Εγώ έκλεισα για "Ιταλία"!!! Μια ζωή ολόκληρη περίμενα αυτό το ταξίδι.

Υπάρχει όμως μια αλλαγή στο πρόγραμμα πτήσης. Προσγειώθηκες στην "Ολλανδία" κι εδώ θα πρέπη να μείνης τώρα...

Θα πρέπη, λοιπόν, να βγής πάλι έξω και να προμηθευτής διαφορετικούς ταξιδιωτικούς οδηγούς. Θα πρέπη να μάθης μια εντελώς διαφορετική ξένη γλώσσα. Θα γνωρίσης μια διαφορετική ομάδα ανθρώπων, που κάτω από άλλες συνθήκες δε θα γνώριζες. Πρόκειται μόνο για ένα διαφορετικό μέρος, όπου όλα γίνονται πιο αργά από την "Ιταλία" και είναι λιγότερο λαμπερά.

Αφού ήδη είσαι κάποιο χρονικό διάστημα εδώ και κατάφερες να πάρης μια ανάσα, στρέφεις το βλέμμα σου γύρω και βλέπεις.....ότι η "Ολλανδία" έχει ανεμόμυλους, έχει τουλίπες, έχει τον Ρέμπραντ.....

Μερικοί άνθρωποι που γνωρίζεις έχουν έρθει κατ' ευθείαν από "Ιταλία", άλλοι προετοιμάζονται να πραγματοποιήσουν ένα ταξίδι για εκεί. Και όλοι μιλούν για αυτήν την όμορφη χώρα.

Για το υπόλοιπο της ζωής σου θα λές: “Σ’ αυτήν την χώρα είχα σκοπό να ταξιδέψω κι εγώ. Έτσι σχεδίαζα.”

Ο πόνος και η απογοήτευση για το χαμένο σου όνειρο δεν θα σταματήση να σε ακολουθή, γιατί η χαμένη αυτή επιθυμία ήταν πολύ σημαντική για σένα.

Αν όμως το υπόλοιπο της ζωής σου συνεχίζης να πενθής για το ότι δεν κατάφερες να πάς στην “Ιταλία”, δεν θ’ αποκτήσης ποτέ την ικανότητα να γευτής και ν’ απολαύσης τις όμορφες και πολύτιμες εμπειρίες, που έχει να σού προσφέρη η “Ολλανδία”.

Emily Perl Kingsley

Αγαπητές μου φίλες και φίλοι, ζώ στην “Ολλανδία” 19 χρόνια τώρα. Όταν ξεκίνησα το ταξίδι μου, για πολλοστή φορά ο σκοπός μου ήταν να φτάσω και πάλι σώα και ασφαλής στην “Ιταλία”. Είχα ήδη δυο φορές κάνει το ίδιο ταξίδι και τίποτα δεν έδειχνε ότι τούτο θα ήταν διαφορετικό.

Αεροπειρατές όμως κούρσεψαν και αναποδογύρισαν την ψυχή και τη ζωή μου. Άγνωστες βουλές με προσγείωσαν στην “Ολλανδία”. Δεν ρωτήθηκα και δεν με προετοίμασε κανείς. Καί, όχι, δεν θέλησα να κατεβώ απ’ το αεροπλάνο, ούτε να ψάξω για προμήθειες. Έτσι κι αλλιώς κάποιος θα διορθώση γρήγορα γρήγορα τη βλάβη και θα φύγω για την “Ιταλία”. Έτσι πίστευα κι έτσι έλεγα τότε. Αρνήθηκα για πολύν καιρό να πατήσω το πόδι μου σ’ αυτήν την άγνωστη χώρα. Δεν είχα φίλους, ούτε καν γνωστούς κι ούτε ήθελα να γνωρίσω κανέναν. Το κρύο και το γκρίζο ήταν αβάσταχτα και απίστευτα. Κοιτούσα γύρω μου και δεν αναγνώριζα τίποτα. Το μόνο που ζητούσα ήταν κάποιος να διορθώση το λάθος και να με στείλη εκεί που νόμιζα πώς ανήκω. Με τις άλλες μητέρες. Ήθελα να είμαι σαν κι αυτές, να μην ξεχωρίζω.

Ο καιρός περνούσε μέσα στην άγνοια, στο φόβο, στη νοσταλγία της επιστροφής, αλλά και στην τρομερή απόρριψη, γιατί εγώ ήμουν αυτή που δεν τα καταφερα κι αυτή τη φορά, όπως έπρεπε. Κι αφού ο καιρός περνούσε και κανείς δεν μου έδειχνε έναν δρόμο σαν κι αυτόν που ποθούσε η ψυχή μου, πίσω στα συνηθισμένα, πίσω στην παλιά μου ζωή. Αποφάσισα, λοιπόν, μέσα από μύριες σκέψεις και συσκέψεις με τον εαυτό μου, με δειλία αλλά και γενναιότητα, αποφάσισα σιγά-σιγά να εξερευνήσω αυτόν τον τόπο στον οποίο βρέθηκα. Έχοντας, λοιπόν, στο νού μου πάντα την “Ιταλία” έπρεπε να μάθω γρήγορα-γρήγορα ό,τι ήταν να μάθω εδώ και να φύγω.

Ανακάλυψα, λοιπόν, ότι μέσα από το κρύο κάπου κάπου ζέσταινε ο καιρός, “αλκυονίδες μέρες” στη ζωή μου. Έμαθα να τις περιμένω με χαρά, αλλά και να

αγωνίζομαι για νά' ρθουν. Μετά από κάθε ζεστή ακτίνα που μας ζέσταινε τις ελπίδες το παιδί μου κι εγώ προχωρούσαμε όλο και πιο βαθειά στην άγνωστη αυτή χώρα. Και ανακαλύψαμε τις πανέμορφες "τουλίπες" και τους εξαίσιους "πίνακες" του Ρέμπραντ. Και μάθαμε να τα χαιρόμαστε και απολαμβάναμε τους "ανεμόμυλους" και το καταπράσινο τοπίο. Κρύο πολύ και βέβαια και πολύ γκρίζο κι αγώνας να κατακτήσουμε αυτά που μας έλειπαν κι αυτά που μας λείπουν. Και μας λείπουνε πολλά. Ειδικοί για να μας βοηθήσουν να προσαρμόσουμε τη ζωή μας στα καινούρια δεδομένα. Φυσικοθεραπευτήρια, ειδικά σχολεία, κέντρα αποκατάστασης, δρόμοι προσπελάσιμοι, χρήματα για ιδιαίτερες εξετάσεις και ιδιαίτερες θεραπείες, μα πάνω απ' όλα μας έλειπε η ηθική στήριξη, η αποδοχή και η ζεστασιά. Μά εμείς μάθαμε να χρωματίζουμε το γκρίζο και να γελάμε με κάθε κατόρθωμά μας. Περηφανευόμαστε που αρχίσαμε σιγά σιγά να συνηθίζουμε σ' αυτόν τον τόπο, στον ιδιαίτερο τρόπο ζωής μας και αρχίσαμε να τό' χουμε καμάρι που εμείς είμασταν εδώ στην πρώτη γραμμή, στην καθημερινή μάχη. Μά το πιο γενναίο κατόρθωμά μας ήταν να μην δειλιάζουμε και να μην κάνουμε πίσω, όταν οι άλλοι μας ποδοπατούσαν στο πέρασμά τους με διάφορους τρόπους. Γελούσαμε και γελάμε και πολλές φορές τους κοιτάμε με λύπη, γιατί αυτοί δεν ξέρουν στ' αλήθεια την ουσία της ζωής. Αυτή την αίσθηση που σού μένει, όταν πρέπη στα δύσκολα να τα καταφέρης ή τουλάχιστον να προσπαθήσης, αλλά να μείνης και ψυχικά ακέραιος, έτσι όπως, κατά τη γνώμη μου, περιμένει ο Θεός από σένα, όταν αποφασίζη να σε στείλη στην "Ολλανδία".

Τα χρόνια περνούσαν και κατά κάποιον τρόπο αγάπησα τον χώρο στον οποίο ζούσα και ζώ. Γνώρισα φίλους, συμπορευτές, βρήκα οδηγούς, αλλά έγινα κι εγώ οδηγός για άλλους, έμαθα να διεκδικώ τα δικαιώματα που είχαν τα άλλα μου παιδιά, αλλά όχι ο Φώτης, έγινα δυναμική και ορμητική στη ζωή. Και κάθε φορά που κάτι καλό γινόταν εξ αιτίας δικής μου παρέμβασης ή δικού μου αγώνα, αισθανόμουν κάπως.....λίγο πιο καλή, λίγο πιο ψηλή ίσως και λίγο πιο όμορφη και μέσα μου γινόμουν και λίγο πιο δηκτική.

Στην "Ιταλία"; Σιγά το ταξίδι, ένα τσιγάρο δρόμος, εκεί πάνε όλοι. Στην "Ολλανδία" όμως; Η "Ολλανδία" έγινε για μάς, φίλες μαμάδες παιδιών με δυσκολίες.

Η ζωή έτσι κι αλλιώς λένε πώς είναι δύσκολη, ποτέ δεν ξέρεις από που θα σού έρθη η δυσκολία και πότε. Τί αξία άραγε έχουμε σαν άνθρωποι, όταν στις δυσκολίες τα παρατάμε;

Μητέρα σημαίνει Θυσία και Θυσία σημαίνει Αγώνας και Αγώνας σημαίνει Ζωή με Αξία.

Αγαπητές μαμάδες, εσείς που είχατε την ατυχή τύχη να φτάσετε ως εδώ, ανακαλύψτε

μέσα στα μεγάλα μάτια των παιδιών σας τις κατακόκκινες τουλίπες και τους κάτασπρους ανεμόμυλους και σκεφτείτε ότι εσάς διάλεξε ο Θεός, για να δώσετε αξία στη Ζωή, αξία στη λέξη Αγάπη, αξία στη λέξη Αγώνας, αξία στη λέξη Προσφορά. Γιατί οι λέξεις από μόνες τους είναι πολύ φτωχές, οι λέξεις όμως μέσα από τις πράξεις και τις εμπειρίες είναι ο κόσμος όλος.

Ποτέ δεν θα παραδεχθώ ότι ήταν ή είναι εύκολα. Έκλαψα στη ζωή μου πολύ πικρά κι έπεσα πολύ χαμηλά κι ακόμα κλαίω και πέφτω και λυγίζω, γιατί, κακά τα ψέματα, βρίσκομαι σ' έναν χώρο που τίποτα δεν είναι χαρισμένο. Όμως για μένα δεν είναι ντροπή, όταν πέφτη κάποιος, ντροπή είναι, όταν δεν προσπαθή να σηκωθή. Κι εγώ είμαι πολύ τυχερή, γιατί ο Θεός είναι δίπλα μου και σε κάθε λύγισμα με βοηθά να αντιστέκομαι και να σηκώνομαι ξανά. Κι έτσι θέλω να πορευτώ και στην υπόλοιπη ζωή μου και δεν με νοιάζει αν θα βρίσκομαι για πάντα στην "Ολλανδία".

Ένα βιβλίο ολόκληρο, λοιπόν, η ζωή μου ως τώρα. Ένα βιβλίο που μέσα του περιγράφονται εμπειρίες φοβερές. Γνώρισα άτομα στην πορεία της που με αγκάλιασαν και με στήριξαν και μ' έκαναν να νιώσω πώς δεν είμαι μόνη και κατάλαβα την αληθινή σημασία των λέξεων Άνθρωπος και Ανθρωπιά. Και γνώρισα άλλους που με ποδοπάτησαν και με πρόσβαλαν για την "διαφορετικότητά" μου, αλλά προπαντός με απέρριψαν και γνώρισα τη λέξη Απανθρωπιά. Ήρθα σε υπηρεσίες όπου μου έκλεισαν την πόρτα κατάμουτρα. Σαν ηχηρό χαστούκι το 'νιωσα στο κορμί μου, μα εγώ προσπάθησα και τα κατάφερα να μπώ από το παράθυρο και έμαθα τί σημαίνει εξυπνάδα, δυναμική και διεκδίκηση. Υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι που δουλεύουν σε κάποιες υπηρεσίες και με βοήθησαν, πέρα από γραφειοκρατίες και τυπικότητες, με σεμνότητα και έμαθα τί σημαίνει Προσφορά.

Μα πάνω απ' όλα γνώρισα κάποιες Μητέρες σαν εμένα, διαφορετικές, με λιγότερα ή περισσότερα προβλήματα από τα δικά μου και τις είδα αγέρωχες-περήφανες κι αλύγιστες κι έμαθα τί θα 'πρεπε να σημαίνη η λέξη ΜΑΝΑ και ποιό είναι το Σχολείο της Ζωής. Κι όλα αυτά, επειδή έχω παιδί μου τον Φώτη! Τί λέτε, λοιπόν, δεν αξίζει το τίμημα;

Σας ευχαριστώ.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση")